

DE RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE ANTWERPEN VAN 7 MAART 2016

Inzake van het Openbaar Ministerie

en de burgerlijke partij:

Interfederaal Centrum voor gelijke kansen en bestrijding via discriminatie en racisme
Met zetel te 1000 Brussel, Koningsstraat 138, 1000 BRUSSEL

Vertegenwoordigd door mr. J. V., advocaat te 3000 Leuven, (...)

tegen:

1. B. Christian Nazareth, geboren te Etterbeek op (...), bediende, wonende te 1020 Brussel, (...), van Belgische nationaliteit

In persoon

2. D. S. I., geboren te Duffel op (...), zonder beroep, wonende te 2800 Mechelen, (...), van Belgische nationaliteit

Bijgestaan door mr. L. D. V, advocaat te 2800 Mechelen, (...)

VERDACHT VAN:

- a) Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben
- b) Om, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden
- c) Om, door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, dit misdrijf rechtstreeks uitgelokt te hebben
- d) Om, hetzij door woorden in openbare bijeenkomsten of plaatsen gesproken, hetzij door enigerlei geschrift, drukwerk, prent of-zinnebeeld, aangeplakt, rondgedeeld of verkocht, te koop geboden of openlijk tentoongesteld, het feit rechtstreeks uitgelokt te hebben.

Te Mechelen op 12 oktober 2014,

In de omstandigheden genoemd in artikel 444 van het Strafwetboek denkbeelden die zijn gegrond op rassuperioriteit of rassenhaat te hebben verspreid namelijk door het aanplakken van stickers van de (...) aan de (...) te Mechelen, zijnde een museum aangaande de Joodse genocide tijdens het regime van de Nationaal Socialisten;

Gelet op de processtukken.

Gehoord de burgerlijke partij in haar middelen en besluiten.

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn vordering.

Gehoord de beklaagden in hun middelen van verdediging.

BEOORDELING OP STRAFGEBIED

Beklaagden worden vervolgd als dader/mededader aan het verspreiden van denkbeelden die zijn gegrond op rassuperioriteit of rassenhaat, gepleegd in Mechelen op 12 oktober 2014.

1. Gegrondheid van de tenlasteleggingen

1.

Bij de beoordeling van de tenlasteleggingen houdt de rechtbank rekening met de volgende relevante gegevens van het strafdossier.

Op 13 oktober 2014 wordt er vastgesteld dat er aan de (...) in Mechelen stickers met extreem rechtse uitingen ("Ons socialisme is nationaal") werden gehangen, op de ramen van het Jodenmuseum en op verkeersborden in de onmiddellijke omgeving van het museum. De zelfklevers werden uitgegeven op naam van (...).

De beelden aan het museum worden bekeken, en hierop is te zien hoe twee mannen deze pamfletten aanbrenge. Eerste beklaagde B. wordt door de Mechelse politie herkend op de beelden, en bij verdere opzoeken op het internet blijkt dat hij al wel eens in het gezelschap is van de tweede man te zien op de beelden, tweede beklaagde D. S..

Bij een huiszoeking op het adres van tweede beklaagde D. S. worden verschillende stickers en een trui van de (...) aangetroffen.

Bij de huiszoeking op het adres van eerste beklaagde B. worden verschillende zaken aangetroffen, zoals propaganda-kaartjes, flyers, stickers, tijdschriften en een uitschuifbare matras.

Eerste beklaagde B. geeft onmiddellijk toe de stickers te hebben gekleefd. Hij was dronken. Hij denkt dat D. S. niet heeft gekleefd.

Tweede beklaagde D. S. wordt verhoord en stelt dat hij de avond van de feiten met eerste beklaagde B. iets ging drinken, waarna deze hem vroeg om mee te gaan naar het Joden-museum. Hij deed dit maar heeft geen stickers gekleefd. Als er op de

camerabeelden te zien is dat hij dit wel deed, dan zal het wel zo zijn. Hij herinnert het zich niet meer want ze hadden veel gedronken.

Mevrouw Y. F., vriendin van tweede beklaagde, stelt in haar eigen geschreven verklaring dat eerste beklaagde B. bij hen thuis toekwam en de weg naar het museum vroeg. Hij is bij tweede beklaagde blijven aandringen om met hem mee te gaan.

2.

Ter zitting van 8 februari 2016 stelt eerste beklaagde B. dat de feiten dienen te worden gekaderd in de context van het ogenblik, waarbij er in Palestina 4.000 burgers werden gedood. Hij had gedronken en had in die periode bijna altijd stickers op zak. Hij heeft ze niet doelbewust op de (...) gekleefd. Het was een soort van protest, waarbij hij geen schade wou veroorzaken. Hadden ze niet gedronken, dan zouden de feiten niet gebeurd zijn. Hij wijst er verder op dat de (...) niet achter rassensuperioriteit of rassenhaat staan. Hij verzoekt om hem de gunst van de opschorting toe te kennen, of een straf met uitstel.

3.

Tweede beklaagde D. S. betwist niet dat hij stickers heeft gekleefd. Mogelijk uit schaamte heeft hij voorheen niet bekend. Hij had gedronken, wat minstens drempelverlagend werkt. Hij heeft sinds de feiten gebroken met de (...) en wou nooit aanzetten tot haat. Ondertussen werd hij vader en hij heeft werk gevonden in een beschutte werkplaats. Hij verzoekt de rechtbank om hem de gunst van de opschorting toe te kennen, ondergeschikt gaat hij akkoord met de door het openbaar ministerie gevorderde geldboete.

4.

Uit alle elementen van het strafdossier samen blijkt voldoende bewezen dat eerste beklaagde B. en tweede beklaagde D. S. zich schuldig gemaakt hebben aan de enige tenlastelegging. Er wordt verwezen naar de camerabeelden, waarop duidelijk te zien is hoe zij beiden pamfletten hebben gekleefd op het Museum. Op de pamfletten staat de tekst "Ons socialisme is nationaal", wat minstens een verwijzing naar het Nazisme inhoudt. Dat deze stickers werden aangebracht op en in de buurt van de (...), dient te worden beschouwd als het verspreiden van denkbeelden die zijn gegrond op rassensuperioriteit of rassenhaat in de zin van artikel 21 van de Antiracismewet van 30 juli 1981.

2. De straftoemeting

Bij de straftoemeting dient enerzijds rekening te worden gehouden met de persoonlijkheid van de beklaagden, en anderzijds met de ernst en het laakbaar karakter van de ten laste gelegde feiten.

De feiten zijn zeer ernstig en getuigen in hoofde van beide beklaagden van een gebrek aan normbesef en een absoluut gebrek aan respect voor de gelijkwaardigheid van eenieder die binnen de maatschappij moet worden gerespecteerd.

Uit het strafonderzoek en ter terechtzitting is gebleken dat tweede beklaagde D. S. zich de ernst van de feiten realiseert.

Gelet op de aard en de zwaarwichtigheid van de feiten, komt de hierna bepaalde straftoemeting verantwoord voor.

Er wordt rekening gehouden met het blanco strafrechtelijk verleden van tweede beklaagde D. S.

Tevens wordt er rekening gehouden met het strafrechtelijk verleden van eerste beklaagde B. die reeds vijf maal werd veroordeeld door de correctionele rechtbank voor feiten van opzettelijke slagen of verwondingen, drugs en zware diefstallen, en niet meer van de gunstmaatregel van de opschorting of het uitstel kan genieten.

Tweede beklaagde D. S. vraagt de gunst van de opschorting.

Tweede beklaagde D. S. heeft nog geen veroordeling opgelopen tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden. De feiten lijken niet van aard bestraft te worden met een gevangenisstraf van meer dan vijf jaar of met een zwaardere straf.

Tevens dient gewezen te worden op het blanco strafregister van beklaagde en op het feit dat hij ter zitting van 8 februari 2016 blijkt heeft gegeven van oprecht schuldbesef. Het lijkt te gaan om een geïsoleerd incident.

Aan tweede beklaagde D. S. kan de gunstmaatregel van de opschorting worden toegestaan. Deze opschorting zal tweede beklaagde er hopelijk toe aanzetten om zich in de toekomst van het plegen van strafbare feiten te onthouden, daar bij een volgende veroordeling naar aanleiding van een nieuw feit in de proeftijd, de thans verleende opschorting kan worden herroepen.

De beklaagde werd door de rechtbank ingelicht over de draagwijdte van deze maatregel en gehoord in zijn opmerkingen hierover.

OM DEZE REDENEN:

DE RECHTBANK:

Gelet op de artikelen:

- 11, 12, 14,31,32,34,35,36,40,41 der wet van 15 juni 1935;
- 1 en 3 wet van 5 maart 1952, gewijzigd door de wet van 24 december 1993;
- 28 en 29 wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen;
- 1 en 3 programmawet van 24 december 1993;
- 2, 3, 4 wet 26 juni 2000;
- EU-verordening nr. 1103/97 van de Raad van 17 juni 1997 over de invoering van de euro;
- EU-verordening nr. 974/98 van de Raad van 3 mei 1998 over de invoering van de euro;
- 162, 162 bis, 163, 179, 190, 194, 195 van het wetboek van strafvordering;
- 2, 3, 25, 38, 40, 41, 50, 66, 444 van het strafwetboek;
- 4, 6 wet 29 juni 1964;
- 1022 van het gerechtelijk wetboek en de uitvoeringsbesluiten; door de voorzitter ter terechtzitting aangewezen.

Rechtsprekend op tegenspraak:

In hoofde van eerste beklaagde

Veroordeelt de beklaagde, voor de bewezen verklaarde tenlastelegging, tot een gevangenisstraf van zes maanden en een geldboete van 100,00 EUR verhoogd met 50 deciem en aldus gebracht op 600,00 EUR

Bepaalt de duur van de gevangenisstraf waardoor de geldboete zal vervangen worden, bij gebreke van betaling binnen de wettelijke termijn vermeld in artikel 40 van het strafwetboek, op één maand.

In hoofde van tweede beklaagde

Gelast de opschorting van de uitspraak van de veroordeling gedurende een termijn van drie jaar.

Veroordeelt eerste en tweede beklaagde hoofdelijk tot de kosten van de strafvordering belopend tot heden 58,87 EUR

Krachtens artikel 91, tweede lid van het K.B. van 28.12.1950 zoals gewijzigd bij K.B. van 13.11.2012, houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, wordt elke beklaagde veroordeeld tot betaling van de vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken van 51,20 EUR.

Verplicht eerste beklaagde bovendien tot betaling van een bedrag van 25 EUR bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

Zegt dat dit bedrag vermeerderd wordt met 50 deciem en aldus 150,00 EUR bedraagt.

BEOORDELING OP BURGERLIJK GEBIED

De burgerlijke vordering van het Interfederaal Centrum voor Gelijke Kansen en Bestrijding van Discriminatie en Racisme:

De burgerlijke vordering van het Interfederaal Centrum voor Gelijke Kansen en Bestrijding van Discriminatie en Racisme strekt ertoe de burgerlijke partij akte te verlenen van haar aanstelling als burgerlijke partij lastens beklagden en elk van de beklagden op burgerlijk vlak te veroordelen tot vergoeding van de door het misdrijf ten nadele van de burgerlijke partij veroorzaakte schade, begroot op 1,00 euro provisioneel in hoofde van elk van de beklagden, tevens elk van de beklagden te veroordelen tot betaling van het basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding, begroot op 165,00 euro.

Op basis van de bewezen verklaarde enige tenlastelegging kan de burgerlijke partij bij toepassing van artikel 1382 van het burgerlijk wetboek aanspraak maken op een schadevergoeding.

Beklaagden voeren geen verweer betreffende de door de burgerlijke partij gevorderde bedragen, zodat deze dienen te worden toegekend.

Er wordt slechts één rechtsplegingsvergoeding aan de burgerlijke partij toegekend.

OM DEZE REDENEN
DE RECHTBANK

Verklaart de burgerlijke vordering van het Interfederaal Centrum voor Gelijke Kansen en Bestrijding van Discriminatie en Racisme ontvankelijk en er recht op doende, verklaart deze gegrond als volgt;

Veroordeelt eerste en tweede beklagde elk tot betaling aan van het Interfederaal Centrum voor Gelijke Kansen en Bestrijding van Discriminatie en Racisme van de som van één euro provisioneel (1,00 euro provisioneel),

Veroordeelt eerste en tweede beklagde hoofdelijk tot het betalen van een rechtsplegingvergoeding begroot op 165,00 euro aan het Interfederaal Centrum voor Gelijke Kansen en Bestrijding van Discriminatie en Racisme

Houdt ambtshalve de burgerlijke belangen aan.

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting op 7 maart 2016

Aanwezig:

E. C., alleenzetelend rechter

Het lid van het openbaar ministerie, vermeld op het proces-verbaal van terechtzitting
H. H. ,griffier.